

Dimecres V de Quaresma

Text de l'Evangelí (Jn 8,31-42): En aquell temps, Jesús digué als jueus que havien cregut en Ell: «Si us manteniu fermes en la meua paraula, realment sereu deixebles meus; coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures». Ells li replicaren: «Nosaltres som descendents d'Abraham i no hem estat mai esclaus de ningú. Com pots dir que hem de ser lliures?». Jesús els respongué: «Us ben asseguro que tothom qui pecca és esclau, i l'esclau no es queda a la casa per sempre; és el fill el qui s'hi queda per sempre. Per això, si el Fill us fa lliures, sereu lliures de debò. Ja sé que sou descendents d'Abraham, però busqueu de matar-me, perquè la meua paraula no té lloc dins vostre. Jo dic allò que he vist estant amb el meu Pare, mentre que vosaltres feu allò que sentiu dir al vostre pare».

Ells insistiren: «El nostre pare és Abraham». Jesús els diu: «Si fóssiu fills d'Abraham faríeu les seves mateixes obres. Però ara busqueu de matar-me, a mi que us he dit la veritat que he sentit de Déu. Això, Abraham no ho va fer. Vosaltres només feu les obres del vostre pare». Li contesten: «Nosaltres no som pas bastards. No tenim més pare que Déu». Jesús els replicà: «Si Déu fos el vostre pare m'estimaríeu a mi, perquè jo he sortit de Déu i vinc d'ell. No he vingut pas pel meu compte: és ell qui m'ha enviat».

«Si Déu fos el vostre pare m'estimaríeu a mi»

Pe. Givanildo dos SANTOS Ferreira
(Brasília, Brasil)

Avui, el Senyor adreça unes dures paraules als jueus. No a qualsevol jueu, sinó, precisament, a aquells que abraçaren la fe: Jesús digué «als jueus que havien cregut

en ell» (Jn 8,31). Sens dubte, aquest diàleg de Jesús reflecteix l'inici d'aquelles dificultats causades pels cristians judaïtzants, en la primera hora de l'Església.

Com que eren descendents d'Abraham segons la consanguinitat, aquests deixebles de Jesús és consideraven superiors no solament respecte de les persones que vivien lluny de la fe, sinó també superiors a qualsevol deixeble no jueu partícip de la mateixa fe. Ells deien: «Nosaltres som descendents d'Abraham» (Jn 8,33); «el nostre pare és Abraham» (v. 39); «no tenim més pare que Déu» (v. 41). Malgrat ser deixebles de Jesús, tenim la impressió que Jesús res representava per a ells, res s'afegia al que ja posseïen. Però és aquí on es troba el gran error de tots ells: els vertaders fills no són els descendents segons la sang, sinó els hereus de la promesa, és a dir, aquells que creuen (cf. Rm 9,6-8). Sense la fe en Jesús no és possible que algú assoleixi la promesa d'Abraham. Per tant, entre els deixebles «no hi ha jueus o grecs; no hi ha esclau o lliure; no hi ha home o dona», perquè tots són germans pel baptisme (cf. Ga 3,27-28).

No ens deixem seduir per l'orgull espiritual. Els judaïtzants es consideraven superiors als altres cristians. No cal parlar aquí dels germans separats. Però pensem dins de nosaltres mateixos. Quantes vegades alguns catòlics es consideren millors que els altres perquè segueixen aquest o aquell moviment, perquè observen aquesta o aquella disciplina, perquè obeeixen a aquest o aquell costum litúrgic! Uns, perquè són rics; altres, perquè estudiaren més. Uns, perquè ocupen càrrecs importants; altres, perquè vénen de famílies nobles... «Voldria que cadascú de vosaltres sentís l'alegria de ser cristià... Déu guia la seva Església, la sosté sempre, també i sobretot en els moments difícils» (Benet XVI).

«Coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures»

Mn. Iñaki BALLBÉ i Turu
(Terrassa, Barcelona, Espanya)

Avui, quan ja queden pocs dies per a entrar en la Setmana Santa, el Senyor ens demana que lluitem per a viure unes coses molt concretes, petites, però, a vegades, no fàcils. Al llarg de la reflexió les anirem explicant: bàsicament, es tracta de perseverar en la seva paraula. Què n'és d'important referir la nostra vida sempre a l'Evangelí! Preguntem-nos: què faria Jesús en aquesta situació que haig d'afrontar? Com tractaria aquesta persona que em costa especialment? Quina seria la seva reacció davant d'aquesta circumstància? El cristià ha de ser —segons sant Pau— un “altre Crist”: «Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi» (Ga 2,20). El reflex del Senyor en la nostra vida de cada dia, com és? Sóc el seu mirall?

El Senyor ens assegura que, si perseverem en la seva paraula, coneixerem la veritat, i la veritat, ens farà lliures (cf. Jn 8,32). Dir la veritat no sempre és fàcil. ¿Quantes vegades se'ns escapen petites mentides, dissimulem, “fem l'orni”? A Déu no el podem enganyar. Ell ens veu, ens contempla, ens estima i ens segueix en el dia a dia. El vuitè manament ens ensenya que no podem fer falsos testimonis, ni dir mentides, per petites que siguin, tot i que puguin semblar-nos insignificants. Tampoc hi caben les “pietoses”. «Digueu sí, quan és sí; no, quan és no» (Mt 5,37), ens diu Jesucrist en un altre moment. La llibertat, aquesta tendència al bé, està molt relacionada amb la veritat. A vegades no som prou lliures perquè en la nostra vida hi ha un doble fons, no som clars. Hem de ser contundents. El pecat de la mentida ens esclavitza.

«Si Déu fos el vostre Pare, m'estimaríeu a mi» (Jn 8,42), diu el Senyor. ¿Com es concreta el nostre afany diari per a conèixer el Mestre? Amb quina devoció llegim l'Evangelí, per poc que sigui el temps de què disposem? Quin pòsit deixa en la meua vida, en el meu dia? ¿Es podria dir, veient-me, que llegeixo la vida del Crist?